

[H. C. Hansen.]

taget. Jeg tror, man maa sige, at man med dette Forslag er kommet den ensartede Behandling et godt Skridt nærmere, og vi tilslutter os gerne denne Ordning.

Om Lønningsraadet er det sagt, at der har været ført næsten endeløse Forhandlinger i Kommissionen. Jeg har af gode Grunde ikke været i Stand til at følge disse Forhandlinger, men er klar over, at der har været megen Diskussion om Lønningsraadets Størrelse og om, hvilke Organisationer der skulde være repræsenterede. I Øjeblikket er C. O. I repræsenteret, men ogsaa C. O. II og Embedsmændenes Samraad ønskede Repræsentation. Skulde ogsaa Samraadet repræsenteres, ønskede C. O. I, der repræsenterer flere Gange saa mange Medlemmer som de to øvrige Organisationer, ganske naturligt 2 Repræsentanter. Men dermed stødte man mod det Princip, at de politiske Repræsentanter skal udgøre Flertallet i Raadet. Flertallet i Kommissionen er enedes om at udvide de politiske Repræsentanters Antal med 1 og samtidig give C. O. II en Repræsentant. Mindretallet, de konservative Repræsentanter, foreslaar en udvidet Sammensætning af Lønningsraadet og en anden Bestemmelse for Rigsdagens Valg af sine Repræsentanter. Ministeren har fulgt Flertallet, og mit Parti maa ogsaa anse dette for den bedste Udvej.

Om Ændringerne i Pensionsforholdene skal jeg kun sige meget lidt. Jeg er glad ved, at Tjenestemænd, der afskediges uden Pension, faar deres indbetalte Pensionstilskud tilbage, og jeg er endnu mere glad ved, at der mod Betaling af højere Pensions-tilskud er aabnet Adgang til, at Invalidder, det vil sige saadanne, der ikke kan præstere den nødvendige Lægeattest, nu kan ansættes i Statsstillinger. Disse Mennesker er i sjælden Grad uheldigt stillet, og naar der nu laves en Ordning, som tilmed ikke kommer til at koste Staten noget, saa maa det hilses med den største Tilfredshed, at ogsaa disse Mennesker kan faa udnyttet deres Arbejds-kraft.

Derimod maa jeg opholde mig mere ved Aldersgrænsen. I Øjeblikket er det saaledes for alle Tjenestemænd, bortset fra dem, der er beskæftiget i Jernbanestaten, at de skal afskediges, naar de er 70 Aar, og at de kan tage deres Afsked, naar de er 65 Aar — i Tilfælde af, at de kan præstere Lægeattest, dog tidligere. Og som Regel vil de have opnaaet fuld Pensionsalder, naar de er 63 Aar. For Jernbanemændene er derimod Aldersgrænsen 67 Aar. Endvidere gælder

der Særregler for Hær og Flaade, Sygeplejersker o. s. v.

C. O. I har principielt ønsket gennemført 65 Aars Alderen som Afskedigelsesalder, og jeg forstaaer dette Synspunkt, for saa vidt som det er umuligt at finde Plads til alle produktive Kræfter. Kommer der igen en Periode med konstant og omfattende Arbejdsløshed, kan Kravet blive aktuelt, men vi staaer nu foran en omfattende Genopbygning af vort Land, hvor vi har Brug for alle produktive Kræfter. Jeg tror, det bliver den kommende Tids Opgave ikke at tvinge nogen bort fra Arbejdet, men at bevare saa mange som muligt ved Arbejdet — naturligvis forudsat, at de er arbejdsduelige, men i den Henseende har man jo en Ventil i Bestemmelsen om, at alle 65-aarige kan gaa, naar de ikke har Lyst til at fortsætte.

Jeg ser da ogsaa, at Repræsentanter for C. O. I og C. O. II sammen med Socialdemokratiets Repræsentanter sluttelig har indtaget det Standpunkt, at man ikke mindst under Hensyn til den Mangel paa Arbejds-kraft, der raader i Øjeblikket, maa afvente den kommende Udvikling for at tage Standpunkt til den endelige Afskedigelsesalder.

Men tilbage er saa Jernbanemændene. En Ændring i Afskedigelsesalderen kan ikke gennemføres, uden at man gør Uret mod visse Enkeltpersoner. Da man gennemførte den lavere Alder, gjorde man Uret mod dem, der havde regnet med at kunne forblive i Tjenesten, til de var fyldt 70. Gaar man nu til 70 Aars Alderen, gør man Uret mod dem, der havde ventet at komme til at avancere og nu bliver udelukket derfra, og skal man saa om faa Aar tilbage til 65 Aars Alderen, kan det blive galt igen. Derfor hjælper det ikke meget, at Flertallet vil gennemføre en Revisionsbestemmelse, thi imod Revisionen vil blive indvendt, at man ikke saaledes kan lade Jernbanemændene rotere. Det vil sige, at man faktisk vanskeliggør en senere Ændring, og derfor er den fulde Konsekvens af Flertallets Revisionsforslag, at man bevarer *status quo* i Øjeblikket, saaledes som et Mindretal foreslaar.

Vi vil i Udvalget stille Ændringsforslag herom, og vi haaber, at det maa blive vedtaget. Skulde det, saaledes som den politiske Konstellation i Øjeblikket er, være umuligt, haaber jeg, at der maa kunne samles et Flertal for Overgangsbestemmelser, saaledes som Mindretallet Andreas Møller har foreslaaet det, hvorefter den nugældende Ordning forlænges 1 Aar og der derefter sker en Aftrapning, til man er naaet